

πρὸς τὸν ἄλλον, ἀποκαθιστῶσιν αὐτὸν ἐπιτηδειότατον εἰς τὸ
ν ἀνέρπη εἰς τὰ δένδρα· αὕτη δὲ ή κατασκευή, ή τοσοῦτον
βοηθοῦσα τὸν Ὀραγκουτάνον πρὸς τὰ ἀνέρπειν, προξενεῖ τὸ
βάδισμα ἐπιβλαβές καὶ ὅχλοιν εἰς αὐτὸν· διὸ καὶ βαδίζει
πάντοτε μετὰ ῥάβδου ἐν τῇ χειρὶ καὶ στρέφων τοιούτοις οτρόπως
τοὺς πόδας, ὡστε ἐγγίζει ἐπὶ τῆς γῆς μόνα τὰ ἄκρα· ὅταν
ἔντε περιπατῇ ἄνευ ῥάβδου βαδίζει τετραπόδιστι, ἀλλὰ μετα-
χειρίζεται τὰς γειταῖς μᾶλλον ὡς βαχτηρίας, ή ὡς πόδας,
καὶ κρατῶν κλεισμένας τὰς παλάμας· ἔχει δὲ ὅτα πλατέα
καὶ μεγάλα, χειλή λεπτά καὶ τὴν γλώσσαν ὁμαλήν.

Ἡ μεγάλη αὕτη πρὸς τὸν ἀνθρώπον διμοίρης τοῦ ζώου
ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ὄνομασίαν τοῦ ἀγρίου ἀνθρώπου· πολλοὶ
μάλιστα ἐπίστευσαν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἀνθρώπινον φυ-
λὴν, ἢν καὶ κατ’ αὐτὸν τὸ ἔξωτερικὸν, ὁ Ὀραγκουτάνος πα-
ρατυρούμενος μετὰ προσοχῆς διαψέρει τοῦ ἀνθρώπου κατὰ
πλεῖστα διακριτικὰ γνωρίσματα· ἐπειδὴ οἱ μὲν διφταλοὶ, ὡς
εἶπομεν, κεῖνται πολλὰ πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἔχει δὲ τὸ
μέτωπον πολλὰ μικρὸν, καὶ τὸν πώγωνα μὴ ἀποκυρτούμενον
πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὡς ὁ τοῦ ἀνθρώπου τὴν δὲ δίνα μόδις
διακρινομένην, τὸ δὲ στόμα πολὺ μεγάλον καὶ ἔέχον καὶ
τοὺς μὲν μηροὺς πολλὰ βραχεῖς, τοὺς δὲ βραχίονας πολλὰ
μακρούς, τοὺς ἀντίχειρας πολλὰ μικρούς καὶ τοὺς πόδας διμοί-
ρους μακρὰς καὶ στεγάς χειρας· κατὰ δὲ τὸ ἔσωτερικὸν
ἢ διαφορὰς εἶναι προφανεστάτη· διότι ἐνῷ ὁ ἀνθρώπος ἔχει:
δώδεκα, ὁ Ὀραγκουτάνος ἔχει δεκατρεῖς πλευράς, οἱ δὲ σπόν-
δυλοι τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ εἶναι πολὺ βραχύτεροι τῶν τοῦ ἀν-
θρώπου, τὰ δύτα τῆς λεκάνης πολὺ πλέον πεπυκνωμένα, τὰ
δὲ νεφρὰ στρογγυλότερα.

Ἄν δὲ καὶ ὁ μὲν ἐγκέφαλος τοῦ Ὀραγκουτάνου ἔχει τὸ
τὸ σχῆμα καὶ δύγκον τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, ἡ δὲ
γλῶσσα καὶ δλα τὰ ὅργανα τῆς φωνῆς εἶναι ἀπαραλλάκτως
τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ’ δμως ὁ Ὀραγκουτάνος
οὐει συλλογίζεται, οὔτε ὄμιλει καὶ μάλιστα εἰς μὲν τὸν
κοῦν, ἐννατατὸν τις νὰ εἴπῃ διτι ἡ διανοητικὴ αὐτοῦ δύναμις
εἶναι πολὺ κατωτέρα πολλῶν ἄλλων ἐπίσης ἀλόγων ζώων·
ὅσον δὲ ἀποθέπει τὴν φωνὴν, ἐκβάλλει σπανίας διακεκομ-
μένας τινάς καὶ δέσεις φωνάς, δμοίας πρὸς τὸν ἡχον πρίονος
σχίζοντος ἕηρὸν ἔύλον. "Οθεν δύναται τις νὰ εἴπῃ, διτι ἀν-
καὶ ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς τὸ ἔων τοῦτο ἀνθρώπινα ὅργανα, ἡρ-
νήθη δμως εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν καὶ τὸν λόγον, καὶ τοῦτο μόνον
τὸ παράδειγμα ἔξαρκει διὰ νὰ συγχύσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ
τὴν μωρὰν ἰδέαν τῶν διστροφικρένων φιλοσόφων, διτι ὁ ἄδ-
γος καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὑλικοῦ
χριν ὅργανισμού.

Οἱ Ὀραγκουτάνοι ζῶσιν ἀγεληδόν, καθὼς δλα τὰ ζῶα τὰ
ἐστερημένα ὑπὸ τῆς φύσεως ἀμυντικῶν δπλων καὶ μὴ δυνά-
μενα νὰ ζῶσιν ἀπὸ τῆς ἄγρας· τρέφονται δὲ ἐκ καρπῶν, ῥι-
ζῶν, ἀρωματικῶν χόρτων, καὶ ώῶν τῶν πιηγῶν, καὶ ἀπο-
στρέφονται τὴν ἐκ κρέατος τροφὴν κατασκευάζουσι καλύβας
ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τῶν μᾶλλον μεμονωμένων βράχων
καὶ συνεγοῦνται πολλάκις διὰ νὰ προσβάλωσι τὸν κοινὸν
έχθρον, ἔχοντες ὡς δπλα ρόπαλα, τὰ σποῖα μεταχειρίζονται
μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος· ἐνίστε δὲ ἀράζουσι γυναι-
κας καὶ παιδας, εἰς τοὺς ὄποιους δὲν κάμνουσι κάνεν κακόν,
ἀλλὰ μάλιστα περιποιοῦνται καὶ προμηθεύουσιν εἰς αὐτοὺς
ἄφθονον τροφὴν.

* Ο Φυσιολόγος Βυρῶνος, στις εἶχε τὴν εύκαιριαν νὰ παρ-
τηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίου ἐν τῶν ζώων τούτων, περιγράφει αὐτὸν
ὡς ἀκολούθως.

* Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ, λέγει, ἡτο κατηφής, τὸ δὲ βά-
δισμα σοθαρὸν, τὰ κινήματα τακτικὰ, τὸ δὲ ἥθος ἡμερον
καὶ πολὺ διαφορετικὸν τοῦ τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν Πιθήκων.
νεῦμά τι ἡ λόγος ἐξήρκει διὰ νὰ κάμη τὸν Ὀραγκουτάνον
νὰ ἐνεργήσῃ τὸ προστατόμενον. Εἶδον τὸ ζῶον τοῦτο νὰ
προτείνῃ τὴν χειρα πρὸς ποστατήσιμὸν τῶν ἐρχομένων νὰ ἐ-
πισκεφῶσιν αὐτὸν, νὰ περιπατῇ σοθαρῶς μετ’ αὐτῶν ὡς σύν-
τροφος, νὰ κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ ξεδιπλόνῃ τὸ χει-
ρόμακτρον, νὰ ἀπομάσῃ διὰ αὐτοῦ τὰ χειλή, νὰ μεταχειρί-
ζηται τὸ κοχλιάριον καὶ τὸ δίκρανον διὰ νὰ φέρῃ τὰ φαγητά
εἰς τὸ στόμα, νὰ χύνῃ τὸ δίον τὸ ποτὸν εἰς τὸ ποτήριον, νὰ
συγκρούῃ μετὰ τοῦ προσκαλοῦντος αὐτὸν εἰς πρόποσιν, νὰ
φέρῃ μόνον ἐπὶ τῆς τραπέζης δλα τὰ διὰ τὸ τέιον ἀναγ-
καῖα, νὰ ἑτοιμάζῃ αὐτὸν μόνον, νὰ βάλῃ ζάχαριν καὶ νὰ
ἀφίνῃ νὰ κρύωσῃ δλίγον διὰ νὰ πίῃ αὐτὸν δὲν ἔθλαπτεν οὐδένα,
ἐπλγίσιας μάλιστα τοὺς πάντας εύσχήμως καὶ ηγχαριστεῖτο
εἰς τὰς περιποιήσεις δλων. Καὶ ἔτρωγε μὲν ἐξ δλων τῶν φα-
γητῶν, ἀλλ’ ἐνγιμενίζετο πολὺ εἰς τοὺς ὡρίμους καὶ Ἑγρούς
καρποὺς· ἔπινε δὲ οἶνον ἀλλ’ εἰς μετρίαν ποσότητα, ἐπροτίκα
δὲ τοῦ οἶνου τὸ γάλα καὶ τέιον καὶ ἄλλα γλυκά ποτά, ἡγά-
πα πολὺ τὰ ζαχαρωτὰ καὶ ἐπειδὴ ἔπασχεν ἀπὸ συνεχῆ βῆχα
ἢ μεγάλη πρὸς αὐτὰ κατάχρησις συνέτρεψε πολὺ εἰς τὸ νὰ
συντέμη τὴν ζωὴν αὐτοῦ. *

ΠΕΡΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΙΑΣ.

Οἱ ἱατροὶ τῶν Ἐλλήνων ὡνδμασαν κατ’ ἀρχὰς ἐγγαστρι-
μύθους ἀσθενεῖς τινας ὁμιλοῦντας κεκλεισμένῳ στόματι, καὶ
ἐπὶ τῶν ὄποιων αἱ λέξεις φαίνονται ὡς ἐξερχόμεναι ἐκ τῆς
κοιλίας αὐτῶν (Γαλην. ἐν Γλωσσ. Ἰπποκράτ.). δ Ἰπποκράτης

(περὶ ἐπιδημ. βιβλ. Ε. καὶ Ζ.) ἀναφέρει τοὺς τοιούτους ἀσθενεῖς, λέγων ὅτι ἀκούονται ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῶν διακεκριμέναι φωναί, ὅμοιαι τῶν ἔξερχομένων ἐκ τῆς μαντευόμενης Πυθίας, καὶ ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὴν σύνθιψιν τοῦ ἄερος, οὗτις διερχόμενος διὰ τῶν βρογγάων (bronches) ἀπαντᾷ γλοιώδεις πυκνάς ὥλας, αἵτινες ἐμποδίζουσι τὴν ἔξοδον αὐτοῦ.

Ο Σολομὼν 'Ρειχέλιος ἀναφέρει περίφημόν τινα οἰνοπότην, ἡλικίας ἑτῶν τριακονταεξ, ἄγαμον, ὄνομαζόμενον Ἀνδρέαν Στωκλήνον, ὃς τοιούτοις ἦτο τακτικὸς ἐγγαστρίψυθος. 'Ο ἄνθρωπος οὗτος, ἐνοχλούμενος ἡδη ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἀσθενιῶν, ἥσθάνετο πρὸς τούτους ἐν διαστήματι ἔξι ἑτῶν μεγάλους κρότους ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἔχοντας πολλὴν ὄμοιότητα πρὸς τὸν συριγμὸν ἔχομένων οἱ δὲ ὑπηρέται αὐτοῦ, ἀκούοντες τούτον τὸν κρότον, ἐνόμιζον, ὅτι προξενεῖται ἐκ τινος ζώου ὁ ἀσθενής ἥσθάνετο τὸν ἡχούσα τούτους ὑπεράνω τοῦ στομάχου, ἀναβαίνοντας δὲ ἐνίστητε καὶ εἰς τὴν καρδίαν, ὅτε ἐδοκίλαξε δριμυτάτους πόνους· οἱ κρότοι οὖτοι ηὔκανον, ὅτε ἔτρωγε γλυκέα φαγητὰ, διεσκεδάζοντο δὲ, ὅτε ἔξι ἐναντίους ἔτρωγε πικρά. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀναταμόντες τὸ σῶμα, εὗρον τὰ ἐντόσθια καὶ τὸν στόμαχον τοσοῦτον τεντωμένα ἐκ τῶν ἀνέμων, ὥστε ἡ ἐλαχίστη πίεσις αὐτῶν ἡγείρει τὴν ἵκανως ἐπαισθητὸν, καὶ παρόμοιον σχεδὸν πρὸς τὸν ἀκούσμενον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἔτι ζῶντος· ἐν τοῖς δύσκολον νὰ δώσῃ τις τὸν λόγον τῶν φαινομένων τούτων. Ο κρότος ἐγεννᾶτο προφανῶς ἐκ τῶν διατεταμένων ἐντέρων, ὅτε ταῦτα περιεστρέφοντο τὸ ἔν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἵ, ὅτε ἐπήρχετο σπασμός τις· ὅπότε δὲ ὁ σπασμὸς οὖτος ἔξετείνετο ἔως εἰς τὸ ἀνώτατον στόμιον τοῦ στομάχου, ὁ ἀγρ, μὴ εὐρίσκων πλέον διέξοδον, διέτεινε τὸ δργανον τοῦτο, ἐπροξένει καλλικα ἀνεμόδη, καὶ ἐπέφερε τὸν πόνον τὰ γλυκέα καὶ μυξώδη φαγητὰ, ὡς ἐμπειρέγοντα πλεύστερον τῶν λοιπῶν ἀέρα, ἔξάγουσιν ἐπομένως καὶ πλειοτέραν ποσότητα ἀέρος ἀρχομένης τῆς χωνεύσεως, καὶ λαμβάνουσι ταχύτερον τῶν ἄλλων τὴν πρὸς τὴν ζύμωσιν κίνησιν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων φαγητῶν, προξενοῦσα πολὺν ἀνεμον, ἐρεθίζει καὶ ἐνδυναμόνει τούτους τοὺς κρότους.

Ἐπειδὴ δὲ τούναντίον τὰ πικρὰ φαγητὰ, ἐμπειρέγουσιν διλγώτερον ἀέρα, ἐν εἰναι: διατεθειμένα πρὸς ταχείαν ζύμωσιν, διὰ τοῦτο θεωροῦνται ὡς ἀξιόλογα ἐκτινακτικὰ τῶν ἀνέμων, ἐμποδίζοντα τὴν γέννησιν αὐτῶν, καὶ ὅντα ἵκανὰ νὰ ἔξαλείψωσιν αὐτοῖς.

Ἄν δὲ καὶ οἱ ἀσθενεῖς ἐγγαστρίμυθοι εἶναι σπανιώτατοι, ἀλλ' ὅμως ἂν τυχὸν θειελον παρουσιασθή τοιοῦτο, δύνανται οἱ ἱατροί, ὡφεὶ οὐμενοι ἀπὸ τῆς προεκτεθείσης παρατυρήσεως

νὰ προσδιοισθωσι τὸν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν, ἅμα ὃς καὶ τὸ εἶδος τῆς διατήτης εἰς ἣν πρέπει νὰ καθυποθηθῶσιν.

Οἱ παλαιοὶ πρὸς τούτους ὠνόμαζον ἐγγαστριμύθους εἶδος μανιτσῶν, αἴτινες ἐπιστέυοντο ὡς προφέρουσι τοὺς χρησμοὺς ὃντας τῆς κοιλίας· ὁ Ἀριστοφάνης ὄνομάζει τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαντείας Εύρυκλέους μαρτελα, ἐνεκα Εύρυκλέους τινος περιφήμου μάντεως ἐν Ἀθηναῖς, ὅστις θεοῖς δὲν ἤτον ἄλλο εἶμη ἐγγαστριμύθος· οἱ παλαιοὶ ἔδιδον ἴδαιτέρως τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τοὺς πυθομάντεις, τοὺς ὄποιους ὠνόμαζον καὶ Ἐγγαστριμύθους· ὅμοιας δὲ καὶ οἱ μεταφράσαντες τὴν παλαιὰν καὶ νέαν διαθήκην ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς ἄλλας Εύρωπας γλώσσας, ἐξέλαδον ἀδιαφόρως τὰς λέξεις Ἐγγαστρίμυθος καὶ Πυθόμαντις.

Τοιαύτη ἐγγαστριμύθος εἶναι ἡ εἰς τὸ βιβλ. 2 κεφ. 28 τῶν βασιλεῶν, ἀναφερομένη, ἡτις κατὰ παράκλησιν τοῦ Σαούλ ἐπεκαλέσθη τὴν σκιὰν τοῦ Σαμουὴλ· ὅμοιας δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων Κεφ. 16, ἡτις ἤτον ἐμπνευσμένη ὑπὸ τοῦ Πύθιανος.

Διὰ νὺν συμβιβάσθη δέ τις τοὺς συγγράψαντας περὶ τῶν ἐγγαστριμύθων μάντεων, πρέπει νὰ διακρίνῃ ὅποιος τῆς διὰ τῆς κοιλίας μαντεύεσσεως. Ο Κικέρων θεοῖσι, ὅτι αἱ ἐγγαστρίμυθοι μάντισσαι τῶν Δελφῶν, ἵσταμεναι ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἐδέχοντο κάτωθιν τὸ χρησμολόγον πνεῦμα, ὅποιος κατεχόμεναι ἐμαίνοντο καὶ ἐπρόφερον τοὺς χρησμούς· κατ' ἄλλους διὰ μάντισσαι αὗται προεφήτευν κεκλεισμένη στόματι, προξενοῦσαι διὰ τῆς κοιλίας κρότους τινας, οἵτινες ἐσήμαντον πᾶν ὅ, τι ὁ εὔπιστος θεατής, εἰς ὃν διέφερε νὰ γνωρίσῃ, ἐπειδύμενοι πρὸς τοὺς ἐγγαστριμύθους τούτους συγκρίνειν ὁ Ἱπποκράτης τοὺς ἀσθενεῖς περὶ τῶν ὄποιων ὠμιλήσαμεν ἀνωτέρω.

Ἡ νεωτέρα ἐγγαστριμύθία εἶναι τοῦ εἰδους τῶν παλαιῶν πυθομάντεων αἵτις συγκριτίζει εὐκριτεῖς καὶ ἐκτεταμένους διαφόρους μεταξὺ διαφόρων προσώπων, ἐχόντων διαφόρους τῆχους φωνῆς, μιμεῖται τὴν μακρόθεν ἐρχομένην φωνὴν ἀπὸ ἀνθρώπων κραυγαζόντων, ὅμιλούντων, ἢ ὁρόντων, τὴν ἔξι ὑπογείων ἐρχομένην φωνὴν, τὰς διαφόρους φωνάς τῶν ζώων καὶ τοὺς κρότους διαφόρων ἐργαζείσιν.

Ο Ἐγγαστρίμυθος διὰ νὰ μιμηθῇ ἀπαραλλάκτως ὅλας τὰς διαφόρους φωνάς, πρέπει νὰ ἔχῃ φυσικὴν κατασκευὴν πρόσφορον εἰς τοῦτο, καὶ νὰ γυμνασθῇ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας δύνανται δὲ καὶ διὰ τῆς τέλγυς νὰ γενηθῇ ἐγγαστρίμυθος, ἀλλ' οὐδέποτε δύνανται νὰ φύσῃ εἰς τὴν μιμητικὴν τελειότητα τοῦ φυσικῶς εἰς τοῦτο διατεθειμένου.

Πέγνεται εἶναι τὰ κυριώτερα εἰδη τῆς ἐγγαστριμύθιας. 1) ἡ

ἀπομίμησις διαφόρων φωνῶν πλησίον ὑποτιθεμένων ἀνθρώπων. 2) ἡ ἀπομίμησις τῶν φωνῶν διαφόρων ζώων καὶ τῶν κρότων διαφόρων ἐγγαλείων. 3) ἡ ἀπομίμησις φωνῆς μακρόθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου. 4) ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς κάτωθεν ὄμιλούντος ἀνθρώπου. καὶ 5) ἡ μετὰ μακρόθεν ἀκουομένης φωνῆς συνοδεύουσα τὸ εἰς τὰ χεῖλα τοῦ ἐγγαστριμύου παιζόμενον Μπιούμπον (εὗδος γνωστοῦ μουσικοῦ ὄργανου πρὸς χρήσιν τῶν παιδῶν).

Εἶναι ψευδές καὶ σφαλερά ἡ ὑπὸ τινῶν ἐγγαστριμύων διαδοθεῖσα ἡδέα, ὅτι σύτοι ὄμιλούσιν ἔχοντες κεκλεισμένα τὰ χεῖλη. Οἱ διαφέροντες τῶν ἄλλων ἐγγαστριμύοις, μὴ χρήζοντες δόξης στριγμένης ὑπὸ τῆς πλάνης καὶ ἀγυρτίας, μᾶς ἐπληροφόρησαν ὅτι τὸ μὲν στόμα εἶναι ἀνοικτὸν καὶ κιγούνται ὄπωσοι, τὰ χεῖλη, ἡ δὲ διαφορὰ εἶναι ὅτι σύτοι ὄμιλούσι ἡδὲ τῆς εἰσπνοής τοῦ ἀέρος, καὶ ὅχι διὰ τῆς ἐκπνοής, τὸ ὄποιον μᾶς ἀπέδειξαν μάλιστα καὶ πειραματικῶς πλησιάζοντες εἰς τὸ στόμα αὐτῶν ἀνγυμμένον κηρίον, τοῦ ὄποιου ἡ φλόξ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐγγαστριμυθικῆς ὄμιλας ἐν ἔκινεντο ποσῶς.

Οἱ ἐγγαστριμύοι λοιπὸν ὄμιλούσιν εἰσπνέοντες τὸν ἀέρα, καὶ πιέζοντες αὐτὸν μεταξὺ τῶν βρογχίων, ἡ μεταξὺ τοῦ διαφράγματος, ἡ εἰς διάφορα ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ὄργανα· διὰ τούτο οἱ ἐγγαστριμύοι: βιάζονται μετὰ τὴν ὄμιλαν ν' ἀπεβάλλωσι τὸν ἔνδον αὐτῶν μέροισαν ἀέρα διὰ τῆς ἐγγυῆς καὶ πρὸς τούτοις ἀπαιτεῖται νὰ ἥγαι νήστεις διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐργάζωνται.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον εἶδος τῆς ἐγγαστριμυθικῆς, ἦτοι ἡ ἀπομίμησις διαφόρων φωνῶν πλησίον ὑποτιθεμένων ἀνθρώπων, καὶ τῶν διαφόρων φωνῶν τῶν ζώων καὶ κρότων τῶν ἐργαλείων, ἐκτελεῖται διὰ τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος μεταξὺ τῶν βρογχίων.

Τὸ δὲ τρίτον εἶδος ἦτοι ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς τοῦ μακρόθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου, διὰ τῆς θιλίψεως τοῦ ἀέρος πέριξ τοῦ διαφράγματος· τὸ εἶδος τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλην δύναμιν, καὶ δίδει πολὺ περισσότερον κόπου παρὰ τὰ δύο πρῶτα δύναται δὲ νὰ ἀπομιμηθῇ ἡ φωνὴ καὶ 600 βίηματα μακράν κραυγάζοντος ἀνθρώπου.

Σπανιότερον δὲ καὶ δυσκολότερον εἶναι τὸ τέταρτον εἶδος ἦτοι ἡ ἀπομίμησις τῆς φωνῆς κάτωθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου· αὕτη ἐκτελεῖται διὰ τῆς διπλῆς θιλίψεως τοῦ ἀέρος μεταξὺ τῶν βρογχίων καὶ τοῦ διαφράγματος· ὁ ἐγγαστριμύος πρέπει νὰ κύψῃ καὶ γὰ πιέζῃ τεχνηέντως τὴν κοιλανδιὰ τῶν χειρῶν, ὁ προξενεῖ μέγαν ἀγῶνα· εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τούτου τοῦ εἶδους φάνεται, ὅτι πρέπει νὰ συντρέξῃ διατε-

ρως ὁ φυσικὸς διοργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἵστοι ὁ περίφημος Βαυαρὸς ἐγγαστριμύος. Σμῆ, μολονότι ἐντελέστατος εἰς τὸ τρίτον εἶδος, μεγαλόσωμος, ὁνυατῆς καὶ εὐρώστου κράσεως, δὲν ἡδύνατο μολοντεῖτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κάτωθεν φωνὴν, ἀλλὰ ἀντικαθίστα τὴν τοῦ τρίτου εἶδους.

Τὸ πέμπτον καὶ περιεργότερον εἶδος τῆς ἐγγαστριμυθικῆς εἶναι ἔκεινο, διὸ εἰς ὁ ἐγγαστριμύος παιζόντων τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ εἰργμένον μουσικὸν ὄργανον, συνοδεύει ἐνταυτῷ τὸν ἥχον τοῦ ὄργανου διὰ φωνῆς ἐγγαστριμυθικῆς, ἷτις φανεται μακρόθεν ἐρχομένη.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ Δ.

Ἡ Διδασκαλία τῆς Φύσεως.

Ἐν τοῖς μαθηταῖς τοῦ Χιλλέλ, τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῶν οἰών Ἰσραὴλ, ἦτο νεανίας τις, καλούμενος Σαβὼθ, ὅστις οὕτω βαρέως ἔφερε πᾶσαν ἐργασίαν, ὥστε παρεδίδετο τὴν ἡμέραν ὅλην εἰς τὴν ἀργίαν καὶ ὁκνηρίαν· καὶ ὁ Χιλλέλ ἐλυπεῖτο, βλέπων τὸν μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν νουθετήσῃ. Ήρθε τὸν σκοπὸν τοῦτον ὠδύγγησεν αὐτὸν ποτε εἰς τὴν κοιλάδα Ἐγγὼμ, ἔνθα ὑπῆρχον λιμνάζοντα ὕδατα, πλήρη σκωλήκων καὶ βλαβερῶν ζωῶν· καὶ παραφύσμενα ζιζάνια πολλὰ καὶ βορβωρῶν. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα, καταθεῖς ὁ Χιλλέλ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ, εἶπεν ἐνταῦθα διὰ ἀναπαυθῶμεν ἀπὸ τοῦ δρόμου· ἀλλ' ὁ νεανίας θαυμάσας, εἶπε πῶς, διδάσκαλε; ἐπὶ τοῦ ὑστερῶν τούτου ἔλους; Δὲν παρατηρεῖς, ποίᾳ τις φαρμακερὰ ἀγαθυμίασις ἀναπέμπεται ἐξ αὐτοῦ; — ὅρθες λέγεις, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος· τὸ ἔλος τοῦτο ὅμοιαζε τὴν ψυχὴν τοῦ ὁκνηροῦ, τίς δύναται νὰ διατρέψῃ παρ' αὐτῷ;

Καὶ ὠδύγγησεν ἐπειτα ὁ Χιλλέλ τὸν νεανίαν εἰς ἐργάμον τινὰ ἀργὸν, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἐψύντο ἄκανθαι καὶ τρίβολοι, ἀποπνίγοντες τὸν σῆτον καὶ τὰ χόρτα τὰ καλά· ἔκει ἐπιστηρίξας ἐκεῖτον ὁ ῥάβδος ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, εἶπεν· ἴσον, τοῦ ἀργοῦ τούτου η γῆ εἶναι ἀγαθὴ εἰς τὸ ἐκφέρειν παγοτοιά τινα χρήσιμα καὶ τερπνά· ἀλλὰ παρημελήθη, καὶ ἐμεινεν ἄκαλλιέργητος, καὶ ἴσον ἄλλο νῦν δὲν ἐκφέρει, ἡ ἀκάνθας καὶ τρίβολος καὶ φαρμακερὰ φυτά, ὑπὸ τὰ ὄποια ἐμφαλεύουσιν οἱ ὄφεις καὶ αἱ σαλαμάνδραι· καὶ πρότερον μὲν εἶδες τὴν ψυχὴν, νῦν δὲ κατάμεθε τὸν βίον τοῦ ὁκνηροῦ.

Καὶ τὸν Σαβὼθ κατέλαβε τότε αἰδὼς καὶ μεταμέλεια, καὶ εἶπε· ῥάβδοι, διατί μὲ φέρεις εἰς τοιούτους τόπους ἐρήμους καὶ ἀτερπεῖς, οἵτινες εἶναι ἡ πιστὴ καὶ θιλίερα εἰκὼν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ βίου μου; Καὶ ὁ Χιλλέλ ἀποκρίθεις εἶπε πρὸς αὐτὸν·